

dolni, analizálni, és közelíts hozzá. Egy éve lóg egy cetli az orrod előtt, bár nem értetted meg: „Bele kell nézned a legnagyobb sötétségbe. Nem elég a világostól a sötétet megkülönböztetned, a feketét meg kell tudnod különböztetni a feketétől. Ha van Isten, akkor a legkisebb mennyiségű fényben és a legminimálisabbra vett kompozíciós elvben talán megtalálod.” (Nádas Péter)

Az Istenről való gondolkodásnak ma nincs nyelve, ha mégis, az tényleg semennyire sem tükrözi a valóságot. De színei talán vannak ennek a gondolkodásnak, ahogy a fekete-fehér fényképbe is színeket látsz bele, vagy ahogy a szavakba is színeket látsz bele, például van egy szó: *nyár*. Ezen most elcsodálkozol. Es látod. Ha másnap közel emeled a szemedhez a fűből a gyomnövényt, akkor azt látod majd, hogy pont olyan a kis névtelen, mint a nemes orchidea. Amaz a fehér meg, bár borzas, szakasztott rózsá. Csak nagyon picinyek; de tévedtél, amikor azt hitted, hogy jelentéktelenek.

Jassó Judit

A DADOGÓK

Nem beszélünk egymással. Idült kór
A szánon, túlzó egyszerűség,
Már hónapok óta.
Megsemmisítő erejű
Gyaloglás külön-csöndjeinkben,
Legyen, mi egymástól
Távol tart mindörökké, ámen.

Imádkozni sem tanítottál.
Csúfoltad szegény hívőket,
Kik hagyták, hogy a pap
Szenteltvíztartó szívükbe
Merítse ujjait.

Te úgy vetettél keresztet,
Mintha integetnél.
S mert nem mondtál hozzá
Semmit, sosem tudtam,
Érkezel épp vagy távozol.

Állatkölyök van ilyen csöndben,
Mielőtt vízbe fojtják.
Rúgkapálását lefogja egy kéz.
Akkor már minek beszélni.

HALLGASS MEG

Kicsi kutyám vagyok neked.
Fojtó meleg a szobában,
Mozdulatlan függönyök,
Hajad sátora.

Pórázra kötözöl, sebes
Nyakamra örvet teszel.
Ne lássa senki az érzést,
Mit jelenthetek neked.

A liftben lábad mellett
Állva minden rendben.
Kaput nyitsz a világra,
Mégsem engedve el.

Kicsi kutyám, ide, lábhoz.
A láb vagy nekem.
A világ szemmagasságban,
Halott és hiteltelen.

Régen szeretetre méltó voltam,
Emlékszel? Ugye nem.
Állunk a forró félhomályban,
Kicsi kutyám, velem.

TEDEUM

Anyám nem hisz a feltámadásban.
Ebéd után vagyunk, szomorú emésztés
Vette kezdetét, a test lelassul.
Nem hisz, mert a parcella
Ki lett fizetve húsz évre.
Majd fizessétek tovább, mikor
Már nem leszek, és vállvonogatva
Eltünteti a terített asztalról a tor
Szemnek kibírhatatlan, földi
Maradványait.

Kurdi Imre

AHOL LENNIE KELLENE, OTT

Az érzékeknek megint csak ez marad, a belak-
hatatlan irrealitás. A szaglás egy illat emlékében
időzik, egy hete, két hete, ki tudja, mióta, ki
tudja, meddig. És persze emlékezni vél

a tenyér is, a nyelv is, valamire, talán igen, talán
nem, talán igen. El lehet ütni, nyilván, ideig-
óraig még, el lehet élcelődni rajta, hogy jószerivel
észrevétlen telnek el a napok, a hetek, egyre

csak szivárog elfelé a meleg is, a fény is. A jó
szándék megvan, legalább ez, de hiába, ha egyszer nincs
kinek. Ahol lennie kellene, ott senki sincs, néha

valami visszhangféle, ha egyáltalán.
Az van, a nulla-per-százaz, az újonnan megnyert
veszteség.

ELŐBB MÉG

Előbb még úgyis összenő,
aminek össze kell nőni.
Hogy majd, ha újra szétszakad,
legyen min meglepődni.

Habár addig még sok lefoly-
hat vízből, miegyébből,
lesz, akinek még vér fakad
nemcsak az ujjbegyéből.

Másrészt talán pont úgy a jó,
ha körbe-körbe járhat.
A nincs, ha van, a van, ha nincs –
mindig lesz új ajánlat.